

Mama a otec

Mama (Sme odlišné a zároveň rovnaké)

Moja mama mi je najbližšou osobou. Som jej prvorodená a jediná dcéra. Aj keď na prvý pohľad nevyzeráme, že sme príbuzné. Mama má orieškovohnedé vlasy a oči. Zato ja som blondína s prenikavými modrými očami. Mám síce ešte len 13 rokov, ale už som mamu aj prerástla. Niektorí hovoria, že máme podobné črty. Ja si to nemyslím. Ale som si istá, že máme skvelý vzťah. Prakticky je to moja mama a zároveň kamarátka.

Zrejme je trocha odlišná ako iné mamy. Ale aj ja som iná. Často sa ma zo srandy spýta:

„No čo? Ideme sa rozprávať o frajeroch?“ Aj keď predsa ona má tatina a ja sa o chalanov zatiaľ moc nezaujímam.

Máme spoločné záujmy. Napríklad rady pestujeme kvety. Najviac sa nám páčia rôzne druhy skalničiek a sukulentov. Vonku trávime spolu pomerne dosť času. Nielenže stále niečo

sadíme alebo presádzame. Niekedy ju donútim, aby si so mnou trocha zahrala bedminton. Síce

sme obe v športoch neskúsené, rady si zapinkáme.

Ak ma lepšie poznáte, viete, že milujem malé deti. No a hádajte, po kom to mám! Po mame. Pri deťoch jej hneď naskočí úsmev na tvár. A v očiach sa jej zjaví iskierka. V tom

momente hneď zabudne na všetky problémy, ktoré má v hlave.

Ja s bratom už nie sme malí. S nami to má ťažšie. Ale zvláda to. Aj keď niekedy nechápem, prečo jej ešte nepraskli z nás nervy. Najviac má s nami problémy, keď naplánuje

výlet. Brat by najradšej ostal doma a ja by som si najradšej zbalila do kufra celú izbu. Ťažko

mi natlačí do hlavy, že na 3-dňový výlet nepotrebujem päťoro šiat.

Aj keď sa v niektorých veciach líšime a naše názory nie sú totožné, mám ju rada.

Nechápem, ako mohli ľudia vymyslieť také výroky. U mňa a u maminy určite platí: Aká matka, taká Katka. Ale sedí iba hlavná myšlienka, pretože moja mama sa volá Katka.

Otec (Keď máš otca vdovca)

Mama mi zomrela pred dvoma rokmi, tým pádom je môj otec vdovec. Sme ako kópie. Obaja máme orechovohnedé vlasy s nádychom odtieňu medi. Oči nám svietia na zeleno. Pod očami malými ako gombíky sa nám vyníma výstredný nos. Aj naša výška je takmer rovnaká. Nielen že sa podobáme ako vajce vajcu, ale máme aj dobrý vzťah. Tato ma má veľmi rád. Vlastne som jediná, koho má. Som jedináčik. Jeho rodičia mu už dávno zomreli. Mali na to už vek. Má síce jedného brata, ale sú už dlho pohádaní. A z maminej strany sa s nikým nebaví, pretože mu ju pripomínajú.

Vôbec mi jeho postoj ku mne neprekážal, až doteraz. Dva mesiace chodím s mojím spolužiakom Emilom. Je milý, pekný, vtipný tmavovlasý chalan. Je aj džentlmen. A je iba o dva roky starší. Proste najdokonalejší chalan, akého si len viete predstaviť. Včera ma po škole odprevadil domov. Dal mi pusku. Iba na líce. Nič veľké. Tato to však videl cez okno a mal na celú vec iný názor.

Len som prekročila prah nášho bytu a hneď spustil :„ Si normálna ? Videl som toho chalana pred bytovkou. Zakazujem ti sa s ním stretávať! Táňa, máš iba 15 rokov! \“ Počul sa vôbec? Mám 15 rokov. Keby videl mojich rovesníkov, vypadli by mu oči. Niektoré moje spolužiačky chodia aj s tromi chalanmi naraz. A to o chalanoch ani nehovorím. Večer som napísala Emilovi, že už nemôžeme spolu tráviť čas mimo školy. Jeho reakcia bola rovnaká ako moja. Aj keď s ním súcitím, bolo zvláštne čítať urážky na môjho otca od niekoho iného. Dnes ráno som sa chcela ísť učiť s mojou spolužiačkou. Otec mi to zamietol. Tak nech sa potom nehnevá, keď mu na edupage príde prinajlepšom štvorka. V matematike som hrozná. A k tomu, niektoré veci, ktoré sa učíme, sú úplne nanič. Vysvetliť mi to vie iba Ema. Je génus v matematike a aj vo vysvetľovaní. Nakoniec som na písomke pár príkladov odpísala od mojej spolusediacej Lujze. Dostala som trojku. Tatovi som povedala, že tomu nerozumiem.

Trocha zmäkol a povedal: „ Tak fajn. Môžeš chodiť ku kamarátkam. Ale toho chalana si sem nevod'. Vieš, nechcel som ti to hovoriť. S tvojou mamou sme sa spoznali ako 15-roční. Prosím, počkaj aspoň do dospelosti. Nechcem, aby sa ti stalo to, čo mne. Bol som taký zamilovaný. Vôbec som sa nevenoval vzdelávaniu. Dvakrát som prepadol. Skončil som na učňovke. Mal som na viac. Aj ty máš. Nezahod' to, Tánička. Prosím.... \“ Takže tato to nemyslel zle. Chcel ma iba ochrániť. A má pravdu, som asi ešte trochu primladá. Počkám, dokým budem mať osemnásť. Emil bude musieť tiež počkať. Stretávať sa budeme iba v škole. Na dobré sa predsa čaká...